

TOP 5
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Slaptas
GERBEJAS
INDRĖ
VAKARĖ

INDRĖ VAKARĖ

Slaptas
GERBEJAS

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Nauris

– Gal gali užsičiaupti? – netekęs kantrybės atsisto-
jau ir priėjau prie lango, atveriančio kerinčią Vilniaus
panoramą. Ne vienerius metus šis vaizdas buvo mano
įkvėpimu. Visas miestas – man po kojomis. Tik, deja,
aš – abejingas viskam.

– Tiesiog noriu tau padėti, – Nikolas pasisukiojo kė-
dėje ir jau ketino užsikelti kojas ant mano darbo stalo.

– Nedrįsk! – atsigręžęs iškošiau pro sukąstus dantis.

– Tu gal pakaušyje trečiąją akį turi? – kraipydamas
galvą nusijuokė draugas.

– Būtų gerai, – jausdamas, kad įtampa slūgsta, nusi-
juokiau ir aš.

Nekenčiau, kai mane bandydavo spausti. Kai mė-
gindavo priversti daryti tai, ko nenoriu. Net jei giliai
širdyje žinojau, kad Nikas teisus.

Norėjau jam trenkti.

– Galėtum be jokios gėdos nužiūrinėti savo darbuotojas, – svajingai užvertė akis. – Toks ispūdis, kad visos kaip susitarusios puošiasi vien dėl tavęs.

– Nusišneki... – atsidusau susikišdamas rankas į kelnų kišenes.

Mieste mirguliavo žibintai, važiavo automobiliai, languose žiebėsi šviesos. Žmonės skubėjo švęsti penktadienio vakaro. O aš tegalėjau mąstyti vien apie tai, kaip greičiau sulaukti ryto. Kad prasidėtų dar viena kankinanti diena...

– Kai kurių iškirptės praktiškai bambą siekia!

– Tavo fantazijose...

– Tu gal aklas?!

– Ką tik kaltinai, kad trečiąją akį turiu, o dabar aklas! – pasišaipiau.

– Turėčiau aš tiek pavaldinių...

– Jei gerai pamenu, tavo tėvukas siūlė tau vadovauti jo įmonei, – atsigrėžiau.

– Eik velniop, gerai? – akimirksniu susiraukė draugas.

Jo tėvas vadovavo didžiuliam automobilių servisui ir, kadangi jau buvo įpusėjęs septintąją dešimtį, svarsė apie užtarnautą poilsį kur nors Europos pietuose.

Tačiau tarp jo ir Nikolo lyg kokia juoda katė buvo perbėgusi. Žinojau, kad tai susiję su viena pirmųjų Niko draugių. Gal Nikolą taip paveikė tėvo pasipriešinimas skubotoms vestuvėms, sulaukus vos aštuoniolikos? Jis nemėgo atvirauti ta tema. Bet įtariau, kad nenoras įsipareigoti ir prasti santykiai su tėvais susiję su beveik penkiolikos metų senumo įvykiais.

Melas, kad laikas užgydo žaizdas. Ne visas. O kai kurių niekada neįveikia.

– Tai pats liaukis kabinėtis. Dauguma mano darbuotojų ištekėjusios. Ir joms ne vėjai galvoj.

– Apie vėjus niekas ir nešneka. Omeny turėjau tik jų godžius žvilgsnius, nukreiptus į tam tikras tavo kūno dalis, – mirktelėjo jis.

– Jei nesiliausi, imsiu manyti, kad tam tikros mano kūno dalys domina ir tave, – sunkiai sudribau į odinį krėslą.

Atsilošiau ir žvilgsniu paglosčiau milžinišką ant sienos kabantį paveikslą. Tai buvo vienas paskutiniųjų Inesos, mano žmonos, darbų – tamsių pustonių gaubiama audringa Baltijos jūra, dangumi skubantys lietaus pritvinkę debesis, liūdesiu alsuojančios sulinčios kopų pušys... Kas tuo metu dėjosi jos galvoje?

Ar paveikslas atspindėjo jos vidinę būseną, ar tebuvo momentinė įkvėpimo išraiška?

Kaip apgailėtina, kad to nežinojau.

Inesa taip mėgo jūrą, visas vandens pramogas... Kas galėjo pagalvoti, kad buriuodama nuskęs? Nesilioviau ir turbūt niekada nesiliausiu sau priekaištavęs, kad tada išleidau ją vieną. Turėjau mesti darbus ir plaukti kartu.

Nusivylimas – štai ką regėjau jos akyse, kai mačiau ją paskutinį kartą.

Nikolas sviedė į mane popierinį kavos puodelį. Gerai, kad kavą jau buvo išgėręs. Mano biure kava buvo tobula, bet jis kaskart užsukdavo į biurų pastato apačioje įsikūrusią kavinę vien tam, kad galėtų pafliртуoti su kuria nors simpatiška bariste. Man nebūtų tai šovę į galvą.

Kartais prieš savo valią žavėdavausi jo sugebėjimu nepastebimai įtraukti į pokalbį visiškai nepažįstamus žmones. Tiksliau – moteris. Gražias, linksmas, protingas moteris.

Tuo tarpu aš meistriškai mokėdavau jas atstumti ir skaudinti.

– Tu tiesiog pagalvok, – vis tiek nesiliovė.

Šiandien jis bandė mano kantrybę.

– Nikai, jei ir guldyčiau į lovą kokią nors moterį, tai ji tikrai nebūtų iš šio pastato.

– Gerai jau gerai, nesiraukyk, – išklėle rankas tarsį pasiduodamas. – Tai sakai, guldytum? – pakilnojo antakius.

– Viskas, man gana! – vėl pašokau nuo krėslo ir šįkart patraukiau ne prie lango, o durų link.

Nikas pasekė mano pavyzdžiu ir pasivijo mane, kai stabtelėjau prie lifto.

– Tiesiog norėjau išsiaiškinti, ar tu bent svarstai tokią galimybę, – neatstojo jis. – Negalima taip laikytis celibato, kaip tai darai tu. Tai... net nesveika!

– Aš nesilaikau jokio suknisto celibato.

– Bet ji mirė prieš daugiau nei metus!

Inesa nuskendo lygiai prieš metus. Gerai prisimčiau datą, kai policija pranešė apie po didžiulės audros rastas jos burlaivio nuolaužas. Tačiau nenorėjau tęsti to kvailo ginčo.

– Tu nesuprasi, – nesulaukdamas lifto kelis kartus stipriai paspaudžiau mygtuką. Velniai rautų, kur tas prakeiktas daiktas užstrigo?!

– Gerai, murkdykis savo amžiname sielvarte, – karčiai ištare Nikas. – Mėgaukis.

– Nikai, ko tau reikia? Ką man padaryti, kad atstotum? – paklausiau.

Nenorėjau šitaip su juo išsiskirti. Man mažiausiai dabar reikėjo susipykti su draugu. Adrianas, kitas iš mūsų geriausių draugų trijulės, Interpolo pareigūnas, didžiąją metų dalį gyveno Prancūzijoje ir į Lietuvą turėjo grįžti tik vasarį. Netroškau savo gyvenime dar daugiau tamsos. Ir taip... Stengiausi judėti pirmyn, kad ir vėžlio žingsniu, bet atrodė, jog tai tik dėl tėvų ir šios įmonės...

Nikas klydo. Visos mano darbuotojos buvo talentingos architektės, stropios finansininkės ir nepamainomos asistentės. Mano valdžioje buvo didžiausia Baltijos šalyse statybos kompanija. Šios moterys ir vyrai – pastaruosius Nikas ignoravo, nors jų čia buvo dauguma, – kūrė tai, kas paskui virsdavo išpūdingais statiniais, pelningais sandoriais ir milijonais, man neteikiančiais jokio pasitenkinimo.

Požeminėje automobilių stovėjimo aikštelėje nesigręžiodamas nužygiavau prie naujojo *Porsche 911*. Neturėjau jokių priekaištų ir savo kelerių metų mercedesui, bet Nikas, dirbantis *Porsche* salone, ėmėsi to, kas jam sekasi geriausiai, – įtikinėti, kad vos spustelėjęs

greičio pedalą pajusiu orgazmą. To tikrai neįvyko, bet jo pastangas įvertinau aukščiausiu balu. Automobilis man tikrai patiko.

– Padaryk štai ką... – prabilo draugas. Maniau, kad jau pamiršo, apie ką kalbėjome... – Pakviesk kurią nors merginą į pasimatymą. Pavakarieniauk su ja. Tuomet nuo tavęs atstosiu.

Nusijuokiau.

– Tai pats kvailiausias prašymas, kokį esu girdėjęs.

– Visai ne. Pakviesk. Ir tada daugiau tavęs nebekamuosiu. Niekada, – išsišiepė.

– Tai nesąmonė.

– Tuomet neatstosiu.

– Aš neprivalau tau nieko įrodinėti, o tu negali man vadovauti.

– Pagalvok, Nauri... Tik vienas pasimatymas ir daugiau šia tema nebesikalbėsime, – kilstelėjo vieną antakį.

– Galiu kviesti bet kurią moterį? – prisimerkiau.

– Tavo motina nesiskaito, – įtardamas klastą patikslino. – Kad ir kokia žavinga ji būtų. Darbo vakarienės irgi netiks.

– Pagalvosiu, – pasidaviau įsėsdamas į automobilį.

– Turi tai padaryti iki pirmadienio.

– Nikai... – atsidusau. – Tu pats blogiausias draugas pasaulyje.

Jis pergalingai iškėlė kumštį į viršų ir nužygiavo prie savo automobilio.

ANTRAS SKYRIUS

Teodora

– Tu taip skeptiškai į viską žvelgi... – pavartė akis Kotryna.

Nuo pat įsidarbinimo šioje odontologijos klinikoje esu priversta regėti jos „svaigimą“ dėl dantų chirurgo Marijaus. Koktu! Prie to neįmanoma priprasti ir neįmanoma žvelgti kaip nors kitaip, nei skeptiškai. Jis ją ignoravo, bet Kotryna buvo įsitikinusi, kad jis tiesiog drovus! Šiandien šventėme jo gimtadienį, visi darbuotojai pasilikome po darbo, suvalgėme torto, atsidarėme nealkoholinio vyno, nes dauguma vairavo, tačiau jis, užuot pakvietęs Kotryną pratęsti vakaro kokiame nors bare, išskubėjo namo, nes rytoj turi važiuoti į Kuršėnus pas močiutę.

Jai tai atrodė žavu. O man – nesuprantama.

Visi santykiai man kėlė vien tik nepasitikėjimą. Net sesers Doloresos ir jos vyro Aleksandro santykiai

atrodė pernelyg meilūs, tiesiog nenatūralūs. Nes taip nebūna. Jis ją galiausiai išduos arba ji suvoks, kad ne jis yra jos gyvenimo vyras. Ir iš viso... Kas per kvailas pasakymas – gyvenimo vyras. Tarsi toks apskritai galėtų egzistuoti... Juk viskas laikina.

Kai savo išvedžiojimais pasidalindavau su seserimis, Doloresa tik užversdavo akis, o Grasilda imdavo priešgyniauti. O ką pasakytų Leonarda? Dvynės sesers ilgesys užklupdavo netikėtai ir taip skausmingai, kad trumpam užimdavo kvapą. Jutau kone fizinį skausmą. Išdavystės persmelktą, kartėlio nuspalvintą, apmaudo sklidiną širdies sopulį, kurio nenumalšino laikas. Kiek mėnesių prabėgo? Daugiau nei metai... O vis dar negaliu į ją žiūrėti. Bet vis pagaunu save mintyse su ja besikalbančią. Susivokusi iš karto save subaru. Bandau jos nekęsti, bet nepavyksta taip stipriai, kaip norėčiau.

– O tu matai vien tik romantiką aplinkui, – įrėmiau į ją žvilgsnį, sakantį „nemanyk, kad kada nors pakeisiu nuomonę“. – Man nereikia, kad svajonių jaunikis atjotų ant balto žirgo. Pati galiu nuvažiuoti į žirgyną ir nusipirkti žirgą. Bet man jo nereikia.

– Žirgo? – šyptelėjo Kotryna.

– Ir to, ir ano, – atsilošiau kėdėje ir pasisukiojau į šonus.

Mano darbo kabinetas buvo išskirtinis tuo, kad jame karaliavo nepriekaištinga tvarka – visi daiktai, kiekvienas įrankis, net smulkiausias turėjo savo vietą, kuri niekada nekisdavo. Ši erdvė atspindėjo mano gyvenimą, jame viskas buvo sustyguota minučių tikslumu ir nenutikdavo jokių staigmenų. Bent jau kurį laiką taip buvo.

– Tai ryt dvynių krikštynos? – paklausė pakeitusi temą. Gražu iš jos pusės.

– Taip, – linktelėjau. – Tapsiu krikštamote, – plačiai nusišypsojau.

Doloresos ir Aleksandro vaikučiai man buvo kaip savi, be galo juos mylėjau ir visaip lepinau. Gaila, susitikdavome ne itin dažnai... Jau beveik metus gyvenau Vilniuje, o sesuo su svainiu gyveno tai Kaune, tai Zarasuose, gražiuosiuose Rojaus dvaro rūmuose. Nors buvau nutarusi įleisti šaknis Kaune, bet po siaubingai pasibaigusių santykių, geriausios draugės ir senelio mirčių man norėjosi gyvenime kažką iš esmės pakeisti... Tad pasiūlytą darbą Vilniuje priėmiau kaip ženklą.

– Būsi labai graži su ta smaragdine suknele, – tarė.

Vakar parodžiau Kotrynai kelių suknelių nuotraukas, neapsispręsdama, kurią apsivilkti. Ji patarė, kad prie mano ugninių plaukų labiausiai tiks žalsvo atspalvio suknelė. Supakuota į apsauginį maišą ji kabėjo ant mano kabineto durų, kad nepamirščiau pasiimti. Suknelė turėjo padėti man išverti dieną kartu su išdavike seserimi.

Šiandien vakare paskutiniu traukiniu reikėjo vykti į Kauną, kad iš pat ankstauro ryto galėčiau padėti seserims ruošti šventei.

Su Leonarda turėsiu praleisti vos kelias valandas. Tai bus paprasta, kaip vienu staigiu judesiu nuplėšti pleistrą nuo perštincios žaizdos.

– Gal suviliosi kokią nors šaunų vyruką, – mirktelėjo.

– Ketinu daug laiko praleisti su vaikučiais, o ne užsiimti vilionėmis, – susiraukiau. – Be to, dalyvaus tik šeimos nariai ir keli artimiausi draugai.

– Nebūk tokia...

– Kokia? Ne visos būtinai nori susirasti antrąją pusę, – rėžiau. – Neįsižeisk, bet mano artimiausiuose planuose vyro nėra. Net neturėčiau jam laiko. Darbo valandos ilgos, mėgstu skaityti ir nekenčiu televizoriaus. Nenoriu prie nieko taikytis, ir taip daugybę metų

gyvenau su trimis seserimis viename bute. O paskui pas mane apsigyveno Egidijus... Vis dar negaliu atsidžiaugti laisve ir nepriklausomybe.

– Gera! jau gerai, – nusijuokė Kotryna. – Kaip sau nori. Bet linkiu tau kokios nors gyvenimo staigmenos...

– Ko labiausiai nemėgstu, tai staigmenų, – pakilau nuo kėdės.

Liko penkiolika minučių iki traukinio. Lygiai tiek, kad spėčiau sparčiu žingsniu nueiti iki Vilniaus geležinkelio stoties ir įsėsti į traukinį. Vos atsisėdusi išsitraukiau ausines ir pasinersiu į audioknygą. Buvau pradėjusi klausytis kraujo stingdančio detektyvo ir nekantravau sužinoti, kaip veiksmas vystysis toliau.

Nedelsdama nusileidau laiptais žemyn į persirengimo kambarį. Paskubomis užsitempiau žalsvą kažmyro megztinį ir įsliuogiau į rusvą odinį sijoną. Užsimetusi languotą vilnonį paltą čiupau rankinę ir užkopiau viršun. Pačiupau nedidelį lagaminą ir suknelę. Apsikroviau kaip kupranugaris, pamaniau Kotrynai atvėrus klinikos duris.

– Nesijaudink, aš užrakinsiu, – pamojo ji. – Gero savaitgalio!

– Ir tau... – ištariau nusišypsodama.

Lauke buvo ką tik nustoję lyti. Gatves gaubė rudeniška tamsa, telkšojo balos, kurių paviršiuje plūduriavo pageltę lapai. Pamiršusi šaliką, stabtelėjau, šiaip ne taip viena ranka pastačiau palto apykaklę ir tvirtai suėmusi lagamino rankeną sparčiu žingsniu patraukiau geležinkelio stoties link. Ji buvo netoli klinikos. Visada užtrukdavau tik truputį daugiau nei dešimt minučių. Todėl kiekvieną kartą, kai po darbo ketindavau vykti į Kauną, iš klinikos išeidavau iki traukinio išvykimo likus penkiolikai minučių. Visi mane pažinojusieji nesistebėjo, kad mano gyvenime viskas vyksta tiksliai. Minučių tikslumu. Pagal taisykles ir planą. Jokių staigmenų.

Kirtau siaurą gatvelę. Šoniniu matymu spėjau išvysti greitai artėjančią elektrinio paspirtuko švieselę, tačiau... jau buvo per vėlu.

Smūgis buvo toks staigus ir stiprus, kad bloškė mane atgal į gatvės vidurį, tiesiai ant kažkokio nedidelio automobilio kapoto, į kurį atsirėmiau delnais, tačiau tikriausiai ne itin švelniai, nes vairuotojas kaipmat išsoko iš automobilio. Mano lagaminas pargriuvo ant asfalto, suknelė nulėkė į... balą.

O ant paspirtuko stovėjęs vyrukas nuvažiavo kaip niekur nieko.

Skaitykite likusius
286 iš **304** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jis kursto fantaziją ir atspėja net slapčiausius norus... Kas jis?

Raudonplaukės gražuolės Teodoros gyvenimas sustyguotas iki mažiausių smulkmenų. Po to, kai užtiko mylimąjį su dvyne seserimi, tikslus, ypatingo kruopštumo reikalaujantis darbas odontologijos klinikoje – kaip tik tai, kas jaunai moteriai suteikia pasitikėjimo ir kontrolės jausmą... Ir, deja, jos širdyje vyrams vietos nebėra.

Nauris – didžiausios Baltijos šalyse statybų kompanijos bosas, išvaizdus našlys, vis dar negalintis atsigauti po tragiškos žmonos Inesos mirties. Perspektyvi menininkė nuskendo būriuodama jachtą, netikėtai kilus audrai. Nors ne viena gražuolė mielai padarytų bet ką, kad taptų naująja Naurio žmona, jo gyvenime vietos yra tik darbui. Ir Teodora, ir Nauris laibiausiai už viską nemėgsta staigmenų.

Tačiau išdykėlis meilės angelas Amūras mėgsta pokštauti – ypač, kai gražiausios metų šventės ant nosies! Kai du skaudžių likimo išbandymų patyrę žmonės atsitiktinai susitiks, įvykiai ims suktis pašėlusiu tempu, o kruopščiai sustyguoti Teodoros ir Naurio gyvenimai prieš pat šv. Kalėdas pasisuks visiškai ne taip, kai jie planavo...

Ar įmanoma iki galo pažinti kitą žmogų? Nauriui teks tuo suabejoti, kai paaiškės, kad Inesa nusinešė į kapus širdį draskančią paslaptį... Kada sudaužytai širdžiai vėl galima mylėti? Ir kas tas ypatingai gerai informuotas slaptasis gerbėjas, vis atsiunčiantis Teodorai prabangias, o kartais tokias taiklias, asmeniškias dovanas?

Viena populiariausių Lietuvoje rašytojų Indrė Vakarė kviečia į naują meilės nuotyki, kuriame sutiksime ir naujų, ir iš ankstesnių romanų pažįstamų herojų. Knygos puslapiai nukels ne tik į snaigėmis nuklotą prieškalėdinį Vilnių, bet ir į prabangą alsuojančią Vieną, o karštos aistros ir vienas kitą vejantys netikėti siužeto posūkiai įkaitins jūsų fantaziją, kaip niekada anksčiau...

FANTAZIJĄ KAITINANTIS, NETIKĖTŲ SIUŽETO VINGIŲ KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jeigu jums patiko tokie Indrės Vakarės romanai kaip „Vienos nakties nuotykis“ ar „Pabėgusi nuotaka“, neproleiskite galimybės pasimėgauti ir romanu „Slaptas gerbėjas“.

OBUOLYS

2010-2014

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-679-3

9 786094 846793

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir išvaizdos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audlio knyga

Elektroninė knyga

Viršelio nuotraukos: © Al. Shutterstock

Skaitantis žmogus yra gražus